

Hoofdstuk 1

Engeland, Greendale, december 1818

*N*iet rennen in de gang! Lotta, lieverd, veeg je voeten. Je neemt straatvuil mee naar binnen. Albert! Wat zei ik nou net? Rustig aan!

‘Jongens, meisjes, daar zijn jullie weer.’ Vrolijk begroette de hoogzwangere Julie Pierson de horde kinderen die met Hannah Hamilton de gang van de bibliotheek binnenkwam. Bezorgd keek Hannah in haar richting. Een vrouw in haar toestand zou niet moeten rondlopen, laat staan werken. Sinds het vertrek van de vorige bibliothecaresse, juffrouw Jones, had Julie haar taak op zich genomen. Nu Julie in verwachting was, vroeg Hannah zich af of er niet iemand anders moest worden gezocht om dit werk te doen.

Achter Julie verscheen haar man Charles, de eigenaar van de bibliotheek. Ook hij nam zijn vrouw even bezorgd op, maar hij leek al snel in de situatie te berusten. Het verwonderde Hannah niet dat zowel mevrouw als meneer Pierson van hun komst op de hoogte was, gezien het tumult dat de eenentwintig weeskinderen veroorzaakten. Met een strenge blik op haar gezicht legde Hannah een vinger tegen haar lippen en maande een groepje jongens tot stilte. Charles Pierson groette haar kort maar vriendelijk, voordat hij zich weer in zijn kantoor terugtrok.

‘Kom snel verder’, instrueerde Julie hen, terwijl ze de deur naar de bibliotheek opende, ‘hier binnen is het een stuk warmer dan buiten.’ Ze sloeg beschermend haar armen voor haar lichaam, om de kou die de kinderen meebrachten, bij haar vandaan te houden.

‘Loop maar door naar de bibliotheek, dan zullen we kijken of

we ook vandaag weer een paar mooie boeken voor jullie kunnen vinden.’

Over alle kinderhoofdjes heen ontmoetten Julies ogen die van Hannah. ‘Juffrouw Hamilton, goed om u weer te zien.’

Hannah knikte haar glimlachend toe, terwijl ze haar handen warm probeerde te wrijven. De mof die ze droeg, had weinig geholpen tegen de kou. De decembermaand was begonnen en het vroom dat het kraakte. Nu ze eenmaal binnen was, kwamen haar vingers pijnlijk tot leven.

‘Dat vind ik ook’, antwoordde Hannah, terwijl ze de kinderen van de gang de bibliotheek in dirigeerde. ‘De bezoekjes aan de bibliotheek hier in Greendale zijn een heerlijk uitje om naar uit te kijken.’

Terwijl Julie het register bijwerkte, keek Hannah met een tevreden gevoel om zich heen. Overal waren haar leerlingen druk op zoek naar nieuwe schatten. Eens in de maand nam Hannah de kinderen mee naar de bibliotheek in Greendale om boeken uit te zoeken. Ze was nu al meer dan een jaar werkzaam als lerares in het weeshuis. Het was niet altijd gemakkelijk geweest, maar ze waren met elkaar al een heel eind gekomen.

Bij het horen van gefluister liep Hannah om de hoge boekenkast – die de kamer in tweeën deelde – heen, naar de andere kant van de bibliotheek.

‘Wil je niet ook even kijken, Lenny?’ Een van de oudere meisjes praatte zachtjes tegen Hannahs nieuwste uitdaging. Lenny Garrison was een achtjarig jongetje, dat twee weken geleden naar het weeshuis was gebracht. Hij was opgegroeid zonder moeder – nadat ze bij zijn geboorte was overleden – en zijn vader was twee weken terug bij een ongeluk om het leven gekomen. Een buurman had Lenny bij het weeshuis afgezet, toen er geen familie bleek te zijn die de jongen in huis kon nemen. Het was

een lief kind om te zien. Bruin krullend haar en een gat in zijn gebit door het wisselen van zijn voortanden, dat vast voor een schattige lispel zou zorgen als hij praatte.

Dat was echter het probleem.

Lenny had sinds zijn aankomst nog geen woord gezegd.

Hannah had van alles geprobeerd om hem aan het praten te krijgen, maar tot nu toe had niets gewerkt. Geen woord was er over zijn lippen gekomen, noch had hij ook maar ergens interesse in getoond. Hannah keek toe hoe Phyllis probeerde Lenny over te halen om de boeken in de kast te bekijken, maar ook zij had geen succes. Lenny schudde bijna onmerkbaar zijn hoofd voordat hij met hangende schouders wegsloeterde naar een van de twee fauteuils die de bibliotheek rijk was. Met zijn voeten schommelend en starend naar zijn handen leek hij te wachten tot ze naar het weeshuis terug zouden gaan.

Hannah zuchtte. Ze had zo gehoopt dat dit uitstapje iets zou uithalen bij de jongen. Blijkbaar zou ze iets anders moeten proberen om hem uit zijn schulp te doen kruipen. Ze werd op haar arm getikt en draaide zich om naar Albert, die haar een boek toestak.

‘Wat vindt u hiervan, juffrouw Hamilton? Mogen we deze lenen?’ Hannah pakte het exemplaar van Defoes *Captain Singleton* aan en besteedde de rest van haar tijd met het helpen van de kinderen bij het uitzoeken van boeken.

Een klein uurtje later stapte Hannah met een nieuwe stapel boeken in haar handen weer het dorpsplein op. Netjes twee aan twee liepen haar leerlingen achter haar aan. De jongsten voorop en de oudsten achteraan om een oogje in het zeil te houden. Kleine ademwolkjes kwamen uit hun monden, terwijl ze dapper de kou trotseerden. Er klonk luid gepraat. Na zo’n lange tijd verplicht stil te zijn geweest, was het voor de meesten een opluchting om nu weer buiten te lopen en geluid

te mogen maken.

‘Dag mevrouw Pierson’, riepen een paar meisjes enthousiast, terwijl ze uitbundig zwaaiden naar Julie, die in de deuropening stond en met één hand terug wuifde. Haar andere hand lag op haar onderrug, die het waarschijnlijk zwaar had onder het gewicht van de bijna volgroeide baby in haar buik. Ook Hannah zwaaide naar haar.

Op het plein zaten meneer Young, de klusjesman van het weeshuis, en juffrouw Fowler, de verzorgster van de kinderen, al op hen te wachten. Terwijl Hannah en haar leerlingen in de bibliotheek waren, hadden zij inkopen voor het weeshuis gedaan. Haastig sprong meneer Young van de bok van een van de twee boerenwagens om de kleintjes erin te helpen. De andere kar werd bestuurd door Noah, een van de oudere weesjongens. Met zijn atletische lichaam wipte hij soepel op de bok. Binnenkort zou hij zeventien jaar worden en het weeshuis moeten verlaten. Daar dacht Hannah liever nog niet aan. Hopelijk kwam hij op een fijne werkplek terecht. Het was een goede jongen.

Toen de eerste wagen vol zat, telde Hannah het aantal kinderen in de laadbak. Elf. Ze liep naar de tweede wagen om Ethel als laatste te helpen instappen en telde ook daar het aantal. Negen.

Hannah fronste. Dat kon niet kloppen. Ze was met eenentwintig leerlingen naar de bibliotheek vertrokken. Ze gaf meneer Young een teken om nog even te wachten en begon opnieuw met tellen. Weer kwam ze op twintig uit. Nog geen reden tot paniek, zo probeerde ze zichzelf te kalmeren, terwijl ze om zich heen keek. Een vluchtige blik over het plein maakte haar niet veel wijzer. Het was niet erg druk voor een vrijdagmiddag, maar Hannah zag zo snel geen bekend koppie tussen de mensen op het plein. Wie miste er en waar was het kind gebleven?

‘Jongens!’ Hannah verhief haar stem en klapte in haar handen.

‘Ik mis iemand. Willen jullie allemaal kijken of degene naast wie je op de heenweg zat, nu ook in de wagen zit?’ Het geroezemoes begon opnieuw, terwijl iedereen druk om zich heen keek. Ook Hannah ging in gedachten alle kinderen af. Al snel riep iemand een naam, die door anderen werd overgenomen. ‘Lenny! Lenny is er niet.’ Hannahs ogen vlogen over alle gezichtjes in de wagens, maar ze kon Lenny inderdaad niet vinden.

‘Waar is Lenny, juffrouw Hamilton?’

‘Lenny, waar ben je?’

Opnieuw maande Hannah de kinderen tot stilte. ‘Iedereen blijft rustig in de wagen zitten, terwijl ik ga kijken waar Lenny is.’ Ze zette haar strenge onderwijzersstem op en probeerde zo de onrust te verbergen die binnenin haar kwam opzetten. Ze richtte zich tot haar beste leerlinge, die ook haar rechterhand was tijdens de lessen. ‘Mandy, lees jij zolang ik weg ben maar even voor.’ Ze pakte een boek van de stapel die ze net op de bodem van een van de wagens had gezet en reikte het Mandy aan. Het meisje knikte en zocht een centrale plek op, zodat ze voor alle kinderen goed te horen was. Nadat juffrouw Fowler haar ervan verzekerde dat zij op de kinderen zou letten, haastte Hannah zich weg.

* * *

‘Zo, die is weer zo goed als nieuw.’ Daniel wierp nog een laatste kritische blik op de driearmige messing kandelaar, die normaal gesproken voor in de kerk stond, en stopte toen de poetsdoek in zijn zak. ‘Het was weer een goede preek afgelopen zondag, dominee, maar misschien is het beter als u deze de volgende keer gewoon op de preekstoel laat staan.’ Grinnikend overhandigde hij de kandelaar aan dominee Jebediah Alden. ‘Ik ben benieuwd

wat u aankomende zondag te vertellen hebt.’

‘Goed om te horen. Ik moet zeggen dat ik ook benieuwd ben naar wat ik ga preken’, antwoordde zijn vriend met een grimas.

Daniel lachte. De predikant en zijn vrouw Alicia hadden een aantal jaar geleden hun intrek genomen in Greendale, toen de vorige dominee met emeritaat was gegaan. De eerste keer dat Daniel Alden ontmoette, mocht hij hem gelijk. De nieuwe dominee was dan wel tien jaar ouder dan Daniel, maar dat had een vriendschap niet in de weg gestaan.

‘Ik ben blij dat het je is gelukt om hem te repareren. Hoeveel ben ik je verschuldigd?’ Hij wilde zijn beurs al tevoorschijn halen.

‘O, nee’, stopte Daniel de dominee, ‘zie het als mijn bijdrage voor de kerk.’ Het had hem niet veel moeite gekost om de afgebroken arm weer netjes aan de kandelaar te bevestigen en Daniel was blij dat hij zo op zijn manier ook iets kon doen voor de gemeente.

‘Dank je wel.’ Waarderend keek dominee Alden hem aan. ‘Nog nieuws van je broer gehad?’ vroeg hij nu.

Daniel schudde zijn hoofd, waarop de dominee begrijpend knikte en het onderwerp liet rusten. ‘Wanneer je kunt, moet je maar weer eens langskomen. Alicia heeft me nadrukkelijk de opdracht gegeven om je uit te nodigen voor de avondmaaltijd.’

Daniel glimlachte bij de gedachte aan de goedgehartige domineesvrouw. ‘Ik zal snel weer een keer komen eten’, beloofde hij.

Zodra Daniel de smidse binnenkwam, sloeg de hitte van het vuur hem in het gezicht. Niet onaangenaam, na een tijd buiten in de kou te hebben doorgebracht. Hij staaarde in de dansende vlammen en dacht na over de vraag die dominee Alden hem had gesteld. Het was alweer een heel aantal weken geleden sinds hij voor het laatst iets van Thomas had vernomen. Zijn oudere en enige broer had een hekel aan lezen en schrijven, dus brieven van hem waren zeer schaars. De enige keer dat Daniel hem inte-

resse had zien tonen in het geschreven woord was vlak voor zijn vertrek geweest. Toen had Thomas geprobeerd Ann Simms, de dove tweelingzus van Julie Pierson en destijds nog de plaatselijke bibliothecaresse, voor zich te winnen. Die gebeurtenis was ook de reden voor het vertrek van zijn broer geweest.

Bruusk haalde Daniel de blaasbalg tevoorschijn en pompte het vuur krachtig extra leven in. Hij wond zich er nog steeds over op als hij eraan dacht. Want toen het Thomas niet lukte om de bibliothecaresse in te palmen, een van de weinige vrouwen in het dorp die waarschijnlijk niet op de hoogte waren van de praatjes over zijn slechte karakter, had Thomas zijn ‘goede’ manieren overboord gegooid en op brute wijze geprobeerd juffrouw Simms te overreden om met hem te trouwen.

Kwaad pakte Daniel een staaf ijzer uit zijn verzameling en legde die in het vuur. Volgens de uitleg die Thomas – duidelijk tegen zijn zin – gegeven had, was een andere man tussenbeide gekomen. Die had hem geboden om het dorp te verlaten. Aangezien Thomas niet achter de tralies wilde belanden, had hij uiteindelijk eieren voor zijn geld gekozen en was vertrokken. Juffrouw Simms was een paar maanden later getrouwd met meneer Moore, de man van wie Daniel vermoedde dat hij haar eer had gered.

Helaas keek Daniel niet op van wat er gebeurd was. Hij kende zijn broer goed genoeg. Het verbaasde hem echter wel dat Thomas werkelijk vertrokken was en nu oom Gary in zijn smederij hielp. Misschien voelde zijn broer zich toch schuldiger over zijn daden dan hij liet blijken. Waarom had hij anders zijn erfdeel in Daniels handen achtergelaten? Feit was dat Thomas niet langer in Greendale woonde en dat Daniel de smidse in zijn beheer had. Een taak die hem goed beviel, na eerst jaren onder zijn vader en broer te hebben gewerkt.

Hij haalde het ijzer uit het vuur en gaf er een paar flinke tikken

op, voordat hij het weer in de vlammen teruglegde. Er stond nog een paard buiten dat hij vandaag moest beslaan. Daarna kon hij de zaak sluiten en naar huis gaan. Zijn maag rammelde al.

Even keek Daniel over zijn schouder naar de prachtige hengst die aan de balk voor de smidse was vastgebonden. Toen viel zijn oog op de kleine jongen die naast het dier stond. Daniel veegde zijn handen af aan het leren schort dat hij voorgebonden had en liep naar de deuropening.

Het jochie aaide het paard over de neus en leek er zachtjes tegen te praten. Leunend tegen de deurpost nam Daniel het plaatje in zich op. Hij kende de jongen niet, maar zo te zien had het kind absoluut geen kwaad in de zin. Waarschijnlijk had zijn moeder hem gestuurd om een boodschap te doen. Daniel snapte wel dat hij was afgeleid door het mooie dier.

Hij wilde zijn werk weer oppakken, toen een vrouwenstem tot hem doordrong. Iemand riep iets over het dorpsplein. De jongen had het ook gehoord. Hij hield zijn hoofd schuin en zijn hand stopte met aaien. Toen Daniel keek waar de stem vandaan kwam, zag hij een jonge vrouw op hen afstevnen. Ondanks de kou zag ze er verhit uit en haar beige rokken wapperden om haar benen. Eenmaal bij de smidse aangekomen, zakte ze op haar knieën voor het kind neer en pakte hem zachtjes bij zijn schouders. De jongen leek niet echt blij om haar te zien, maar de vrouw was duidelijk opgelucht.

‘Lenny, wat doe je hier?’ vroeg ze bezorgd. Lenny keek naar zijn schoenen en zei niets.

Daniel herkende de vrouw als de lerares van het weeshuis, wat hoogstwaarschijnlijk betekende dat de jongen een van haar leerlingen was. Een weeskind. Medelijden welde in hem op en hij besloot het kind te hulp te schieten.

‘Het spijt me, eh ... juffrouw Hamilton is het toch?’

Ze keek hem vanuit haar gehurkte positie aan en een paar felblauwe ogen namen hem op. Een losgeraakte pluk blond haar omlijstte haar gezicht, met wangen die een roze blosje vertoonden. ‘Dat klopt’, antwoordde ze en ze ging weer staan. Haar hand lag nog steeds beschermend op de schouder van de jongen.

‘Aangenaam kennis te maken, juffrouw Hamilton. Mijn naam is Daniel Wittefield.’ Daniel maakte zich los van de deurpost en zette een paar passen in haar richting. Haar ogen hadden de kleur van de lucht op een warme zomerdag. Op het moment dat hij nog iets dichterbij kwam, sloeg ze ze echter neer en trok Lenny wat dicht tegen zich aan. Die kleine aanwijzing was duidelijk genoeg voor Daniel. *Kom niet dichterbij ...* Hoe vaak had hij dit niet meegemaakt sinds de verhalen over Thomas in het dorp bekend waren geworden? Blijkbaar hadden ze zelfs het weeshuis buiten het dorp bereikt. Dus bleef Daniel staan waar hij stond, terwijl hij vervolgde: ‘U moet het Lenny maar niet al te kwalijk nemen, juffrouw Hamilton. Met zo’n prachtig paard wil iedere dierenliefhebber wel even een praatje maken.’

De jonge lerares leek met stomheid geslagen. ‘Een praatje zegt u? Letterlijk?’ Toen hij knikte, wendde ze zich tot Lenny. ‘Ik wist niet dat je zo’n dierenliefhebber was, Lenny.’

Nog steeds kwam er geen reactie van de jongen, wat Daniel toch een beetje begon te bevreemden. ‘Ziet u, meneer Wittefield, Lenny is niet zo’n prater.’ Ja, dat had hij gemerkt. ‘Dus dank u vriendelijk dat hij even tegen uw paard mocht praten. Dat lucht vast op, hè Lenny?’ Ze gaf haar leerling een aai over zijn bol, waarna hij schichtig opkeek.

Daniel zag een glinstering in de ogen van de jongen en zijn hart ging naar hem uit. ‘Weet u, juffrouw Hamilton, Lenny mag wel vaker langskomen als dat hem pleziert en het voor u geen problemen geeft? Ik kan wel een extra paar handen gebruiken.’

Zijn woorden leken de gewenste uitwerking te hebben op de jongen, wiens droevige gezicht een beetje opklaarde. Hij keek hoopvol op naar zijn lerares. Die schudde echter bedenkelijk haar hoofd.

‘Ik denk niet dat het een goed idee is. Het is een vriendelijke aanbod van u, meneer Wittefield, maar ...’ Ze moest ook zien hoe de jongen moedeloos zijn hoofd boog.

‘Ik begrijp het’, zei Daniel. ‘Mocht u zich bedenken, dominee Alden en zijn vrouw zouden u gerust kunnen stellen en u ervan verzekeren dat ik geen misbruik van de hulp van de jongen zal maken. Hij zal zich voornamelijk mogen bezighouden met de dieren die gebracht worden en misschien wat dingen aangeven die niet in contact zijn geweest met het vuur.’

De vertwijfeling was duidelijk van haar gezicht af te lezen. Ze keek nog eens naar de jongen aan haar zijde en leek toen overstag te gaan. ‘Goed dan, een middagje moet kunnen. Als Lenny ook wil, zou ik hem eventueel morgen al langs kunnen brengen.’

‘Wat zeg je ervan, Lenny, kom je mij een middagje helpen?’

De lippen van de jongen bleven stijf op elkaar geklemd, maar tegen Daniels verwachting in, knikte Lenny ferm.

Juffrouw Hamilton leek geraakt door de kleine interactie die had plaatsgevonden en schraapte haar keel. ‘Dat is dan afgesproken. U kunt ons na de middagmaaltijd verwachten. Als u ons nu zou willen excuseren, de andere kinderen wachten op ons en ik wil ze niet te lang in deze kou laten zitten.’

‘Natuurlijk.’ Hij knikte haar vriendelijk toe. ‘Tot morgen, Lenny.’ Van de jongen kreeg hij geen reactie, maar juffrouw Hamilton knikte hem gedag, voordat ze Lenny bij de hand pakte en zich omdraaide. Daniel keek het stel na, terwijl ze uit het zicht verdwenen en hoewel hij het probeerde, kon hij zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst zo’n prachtige vrouw had gezien.